

JENNY BAYLISS

SEJDEME SE
POD JME LÍM

BARONET

Sejdeme se pod jmelím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Jenny Bayliss

Sejdeme se pod jmelím – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SEJDEME SE POD JMELÍM

PRAHA 2023

Přeložila: **DANA CHODILOVÁ**

Jenny Bayliss: Sejdeme se pod jmelím

Vydání první

Copyright © 2022 Jennifer Bayliss-Jennings

Published by arrangement with Madeleine Milburn Ltd.

Český překlad © Dana Chodilová, 2023

Ilustrace na přebalu © Emil Křížka, 2023

Vydalo nakladatelství Baronet ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4, v roce 2023 jako svou 43161. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu Meet Me Under The Mistletoe

vydaného v roce 2022

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Korektorka Daniela Čermáková

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Motiv obrázku Pixabay.com

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou

spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2147-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2148-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2149-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2232-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET

Praha 2023

JENNY BAYLISS

SEJDEME SE POD JMELÍM

*Pro Bev, Jayne a Helen.
Třicet let přátelství a počítání,
s láskou*

1. kapitola

Shepherd Market je starý Londýn. Dvě malá náměstíčka se staromódně malebnými průčelími obchodů a hospod, některými až z osmnáctého století, nonšalantně trůní mezi ocelovými a skleněnými monolity svých mladších nástupců. Touto malou čtvrtí pulzuje atmosféra vesnické družnosti a turistického ruchu, nade dveřmi příjemně temných obchůdků cinkají zvonky a na ulicích se mísí cizinci i místní. A právě tady, mezi krejčovstvím a bistroem, je vtěsnaný antikvariát zvaný Chvilky štěstí, který vede Elinor Noelová – pro nejlepší přátele Nory – se svou pravou rukou Andrewem.

Žena v dlouhém modrém plášti s květinovým vzorem a s kudrnatými šedými vlasy, spadajícími až do pasu, už dobrých dvacet minut listovala knihou s tisky starých holandských mistrů a Elinor už byla jak na jehlách. Život mezi úžasnými knihami pro ni měl jen málo nevýhod, ale jednou z nich bylo to, že si lidé pořád kupovali a odnášeli její oblíbence.

Andrew jí strčil do ruky hrnek kávy.

„Přestaň na ni zírat,“ sykl. „Odradiš ji a nekoupí si to.“

Elinor přimhouřila oči a zírala ještě víc. „Je to jedna z nejucelenějších knih o zátiších starých mistrů, jaké

tu máme,“ zašeptala. „Výtečná kvalita tisku. Na takovém papíře se už dneska knihy nevydávají.“

„Což se odráží v její ceně, a proto ji potřebujeme prodat. A teď přestaň plašit jedinou zákaznici a pomoz mi roztřídit tu dodávku.“

Nechala se odvést k velkému mahagonovému stolu v zadní části obchodu. Andrew vedl věčné, nikdy nekončící tažení za to, aby vnesl řád do rozsáhlé a eklektické směsice knih, na něž jim už dávno došly police a skladovací prostory. Nory neměla pocit, že by se alchymie propojování knih se čtenáři dala zařídit pomocí tabulkového procesoru.

Osobní jednání se zákazníky sice nebylo její silnou stránkou, ale měla dar objevovat vzácné a krásné knihy a vyhledávat jim majitele, kteří si jich budou navěky vážit. Knihy jako by na ni volaly. Z bedny s tuctem svazků za babku dovedla vylovit pravou perlu. A nejenom to, ale okamžitě taky věděla, komu je kniha určena – Andrew jí říkal, že je „knižní dohazovačka“. A jeho nadání zase lidi ponoukalo vracet se do krámků pro další úlovky. V zásuvce psacího stolu měla Elinor malý, v kůži vázaný svazek se jmény všech věrných zákazníků a výčet knih, které si kdy koupili. Jakmile do obchodu dorazila nová dodávka titulů, sáhla po té knize jmen a prsty už ji svrběly příslibem jejich příštích spojení se čtenáři. Láska ke knihám jí připadala jako magie.

V nosítku na Andrewově břiše zabroukala Matilda. Byly jí čtyři měsíce a Elinor byla zvědavá, jak dlouho ji ještě vydrží vláčet celé hodiny po krámě, než se začne hrbít. Matilda bývala dva dny v obchůdku s Andrewem a tři dny doma s jeho manželem Sebem, který pracoval v oboru grafického designu. V lednu ji začnou dávat do jeslí a Andrew se toho děsil už teď.

Žena v květovaném plášti se vydala k pultu, cestou kličkovala, vyhýbala se hromadám knih na stolech a stolcích, uspořádaných podle klíče známého jenom Nory, a ta cítila, jak se napjala. Andrew jí položil ruku na rameno, aby se uklidnila.

Ne že by něco měla proti prodávání knih – sama si tuhle profesi koneckonců zvolila –, šlo spíš o to, že cítila zvláštní spřízněnost s čímkoli, co se týkalo botaniky, a na to téma nashromáždila zásobu pozoruhodné literatury, se kterou se jí nechtělo loučit. Tak zřejmě dopadne každý, kdo vyrůstá v rodinném zahradnictví. Všichni u ní doma byli posedlí rostlinami.

Zákaznice položila svazek – sbírku děl barokní malířky Rachel Ruyschové – na pult. Udělala to s náležitou úctou a Elinor maličko roztála. Možná je přece jen vhodnou budoucí majitelkou téhle knihy.

„Nedalo by se něco udělat s tou cenou?“

Elinor se zatvářila, jako by o tom uvažovala. „Je to vzácný svazek. Já myslím, že je oceněn víc než poctivě.“

Podle ní by se člověk o staré mistry neměl handrkovat. Žena ji upřeně sledovala.

Andrew s Matildou, spokojeně mu oddechující na prsou, se k Elinor naklonil a zeptal se nesnesitelně zdvořilým hlasem, který si dovedla přeložit jako *prodej tu knihu, sakra!*: „Tak mě napadá, jestli se na ten svazek už nevztahuje naše desetiprocentní vánoční sleva?“

Žena maličko vykulila oči a s očekáváním povytáhla obočí. Elinor se usmála.

„Jistě – to jsem ale hloupá, zapomněla jsem na vánoční slevu. Tím se dostáváme na tři sta dvacet pět liber.“

„Úžasné!“ zaradovala se žena. Hned začala lovit v kabelce, zatímco Andrew sebral knihu – kterou Nory

ještě naposled teskně pohládila – z jejího dosahu, aby ji zabalil.

Pak jí vrátil balíček v silném hnědém papíru převázaný provázkem a Nory ho podala ženě. Zákaznice po něm sáhla, ale Nory ho nepouštěla. Prsty najednou odmítaly uvolnit sevření. Žena zatáhla. Nory odolávala. Zákaznice se nejistě usmála a znovu zabrala. Nory se konečně neochotně poddala a žena se dala honem na odchod, zjevně se bála, aby se za ní antikvářka nerozběhla. Popravdě řečeno, kdyby se v tu chvíli neobjevila Ameerah a neplácla sebou do jednoho ze starých křesel Chesterfield ve čtecím koutku, možná by to byla udělala.

Ameerah měla na sobě černý vojenský kabát až po zem, pod ním byla vidět na míru šitá černá sukně a zářivě bílá blůza s volánkem podél zapínání. Černé kozačky na jehlách zavrzaly, když si elegantně překřížila nohy. Podívala se nejprve na Elinor a pak na Andrewa.

„Čau, milánkové. Kafe je na cestě.“ Usmála se.

Zatímco Ameerah byla vysoká a štíhlá jako Marlene Dietrichová, Elinor měla sotva sto šedesát pět čísel a jednoznačně rubensovské proporce. K tomu srdíčkový obličej a výrazné lícní kosti, zdůrazněné skoro pořád zružovělými tvářemi. Být herečkou, jistě by ji obsazovali do rolí děvčat krev a mlíko. Vlasy měla po ramena, směs hnědých, zlatých a jantarových odstínů, které odrážely světlo, stejně jako její oči. Kamarádka Jenna kdysi řekla, že Nory je vybarvená jako želvovinová kočka. Nory to brala jako lichotku.

Podívala se na hodinky. „Neměla jsi teď u soudu obhajovat bezbranné?“

„Případ odročili na ráno.“

„To se máme,“ neodpustil si Andrew.

„Nedělej, že nemáš radost, že mě vidíš,“ odbyla ho Ameerah. „A sem s mou kmotřenkou, ať si nad ní můžu zacukrovat.“

„Matilda je vlastně *moje* kmotřenka,“ upřesnila Nory.

„Ale protože jsme nejlepší kamarádky, je to moje *zprostředkovaná* kmotřenka.“

Proti tomu se nedalo nic namítnout.

Rozezvonil se zvonek a vešla Hannah, majitelka Delizioso Coffee, se třemi papírovými kelímky, ze kterých se do chladného vzduchu nesla pára.

„Díky, Hannah.“ Nory od ní převzala šálky. „Nemusela jsi to sem nosit – já bych si přišla.“

„To nic. Máme teď klid. Pauzu před poledním náva-lem. Dost se mluví o té vaší výloze. Je to bomba.“

Andrew se rozzářil. Letošní vánoční výzdoba výlohy byl jeho nápad: Metrový, buclatý a veselý Otec Vánoc trůnil v houpacím křesle, púlené brýle mu při čtení sklouzly na špičku nosu. Kolem něj se vršily oblíbené knížky a klasické vánoční tituly, obrácené titulními stranami k zákazníkům. Dnes ráno se z výlohy prodal zvlášť odřený výtisk *Děvčátka se zápalkami*.

„Doufejme, že to přitáhne zákazníky,“ poznamenala Nory.

„Jako by se s těmi knihami dokázala rozloučit,“ rýpl si Andrew. Klečel Ameerah u nohou, nosítko pořád na sobě, a Ameerah obdivovala jeho dceru. Byla zvyklá, že jí muži klečí u nohou, i když jsou to gayové.

Hannah se poroučela a Elinor se pustila do hledání knihy, která by vyplnila mezeru na polici, zbylou po právě prodaném výtisku – nezaplněná police pro ni byla smutná police. Přešla k hromadě svazků vázaných v kůži na starožitné židli s odřeným sametovým sedákem. Věděla přesně, co hledá, a spokojeně zabručela,

když to našla: knihu oslavující obrazy Marii Sibylly Merianové. Opatrně ji vytáhla z hromady a pohladila obálku. Židle vděčně zaskřípala, jak se jí ulevilo od té váhy. Nory knihu opatrně otevřela a začala listovat stránkami. S hlubokým uspokojením putovala očima po obrazech, které jí byly stejně známé jako vlastní obličej. Elinor studovala literaturu a historii umění na univerzitě a téma její diplomové práce znělo „Zapomenuté malířky zlatého věku“. Práce Merianové tvořily podstatnou část.

„Přestaň slintat nad tou odrbanou bichlí a vypij si kafe,“ zavolala Ameerah.

„Neposlouchej ji,“ zašeptala Nory knížce, zavřela ji a zasunula na uvolněné místo. Ameerah neuměla ocenit nic, co se zrodilo dřív než v devadesátých letech dvacátého století – a to včetně svých partnerů. Nory se posadila na starou dřevěnou dojící stoličku, kterou při přebírání krámku objevila ve sklepě, a napila se kávy.

Chvilky štěstí oplývaly spoustou útulných výklenků a v každém stálo pohodlné staré křeslo. Podle Noryna názoru se nákup knih nemá uspěchat, a chtěla, aby zákazníci věděli, že si mohou sednout a s knihou se pořádně seznámit, než se pro ni rozhodnou.

„Andrewe, došel mi další mail od Jenny. Prý že Nory schválně zdržuje s naším srazem. Máme dorazit devětatdvacátého listopadu – to je tuhle neděli. Tvá šéfka nám do toho háže vidle. Domluv jí.“

„Já se snažil, to mi věř. Je umanutá jak koza.“

„Já jsem tady s vámi, abyste věděli! A nejsem umanutá. Na svatbu přijedu a nabídla jsem se, že pomůžu s přípravami, jak budu moct. Jenom nevím, jestli mám předtím jet na tu oslavu.“

„Jenomže bez tebe to nebude ono. Smysl je ten, aby byla zase celá stará parta pohromadě – jenom my –,

než dorazí svatební hosté. Kdy naposled jsme byli všichni pořádně spolu?“

„Ty víš kdy,“ zahučela Nory.

Přepadl ji známý nápor smutku, až se v ní všechno stáhlo. Na škole byli semknutá parta, nedovedli si představit, že by se jejich cesty kdy rozešly. Ale samozřejmě se to stalo. Dokud je tím nejhorším možným způsobem nedala zas dohromady Tristanova smrt.

„Přesně tak,“ řekla Ameerah měkčeji. „A slíbili jsme si, že zůstaneme v kontaktu.“

„Taky jsme zůstali. Já jsem v kontaktu s každým, teda, skoro s každým.“ Nory se zamračila, hlavou jí prolétla vzpomínka na sebe a na Guye in flagranti.

„To jo, ale nejsme všichni spolu, najednou! No tak, Nory, přece jsme parta *pro každou srandu*, pamatuješ? Musíš přijít, jinak bude o dalšího člena míš.“ Nasadila smutnou tvář a dodala: „Nenuť mě nasypat ti do kafe benzodiazepin.“

„Na právníčku máš dost ujetý morální kompas,“ poznamenal Andrew.

„Mám dlouhý a barvitý seznam klientů a od každého se něco přiučím.“ Ameerah na ně mrkla.

„Vánoce jsou pro nás nejrušnější část roku. Nemůžu se poflakovat po zábavách na nějakém starém hradě,“ bránila se Nory.

„Není to *nějaký starý hrad* – je to hrad Robinwood, revír našeho mládí. A nejsou to jen tak *nějaké zábavy*. Bude to týden strávený s našimi nejstaršími a nejmiřejšími přáteli.“

Ameerah mluvila přesvědčivě. Ne že by Nory zoufale nechtěla pobýt s přáteli, ale bylo to komplikované a ona se poslední dobou komplikacím vyhýbala, jak jen to šlo. Jenže už jí docházely výmluvy.

„A navíc jsem spala se ženichem,“ namítla.

Ameerah zaklonila hlavu a rozesmála se. „S tím jsme spaly všechny, Nory!“

To byla nejspíš pravda. Velice exkluzivní soukromá škola, na níž Elinor získala stipendium, byla dost izolovaná a tudíž představovala malý rybníček, v němž mohli nadržení pubertální studenti sexuálně experimentovat. A tak si dívky a chlapci z Braddon-Hartmeadu dali záležet, aby zbrouzdali každou jeho píď. Charles, zmíněný ženich, byl v posledních ročnících vyhlášeným predátorem. Pod jeho fotkou v ročence stálo: *Nejspíš se stane pornohercem*. Stal se investičním bankéřem.

„Bereš s sebou Deva?“ zeptala se Nory.

„Ano. Můj barbínec mě bude doprovázet, protože se na něj hezky kouká a je úžasný v posteli.“

Dev Chakrabarti byl poslední přítel Ameerah, model a oblíbenec fotografů *British Vogue* a dobře známá postava na molech týdnů módy v Miláně, Paříži, Londýně a New Yorku. Ameerah s oblibou říkávala, že nemá v životě čas ani prostor na muže, kteří *mají co říct*, musí jen dobře vypadat a ještě lépe šukat.

„To není možné, že by mohl být hodný a přitažlivý a ještě k tomu dobrý v posteli. Musí s ním být něco divně,“ nakrčila Nory drobný nosík.

S Devem se potkala několikrát a zjistila, že je moc příjemný společník – úplně jiný než tupci, se kterými Ameerah chodila obvykle.

„Taky je,“ řekla Ameerah, protáhla se a zívla. „Je to barbína v kalhotách.“

„Já myslím, že má v sobě skryté hloubky. Ty mu jenom nechceš dát možnost, aby ti je ukázal. Víš, že má titul z politologie a mezinárodních vztahů?“

„Co?“ Ameerah to překvapilo. „Kdo? Dev?“

„Ty ho degraduješ na pouhý sexuální objekt, Ameerah? Jsem šokován.“ Andrew se uličnický usmál.

Ušklíbla se na něj.

„Andrewe, drahoušku, na mě se tak chlapi koukají od chvíle, co mi vyrostlo tohle.“ Vystrčila prsa a šťouchla se do nich prstem. „Myslíš, že když mě mužští vidí v taláru, pomyslí si: páni, to bude chytrá, sečtělá ženská? Kdepak, kouknou na mě a uvažují: Co má asi pod tím? A myslí si, že jsem se dostala nahoru přes postel. Teda, pokud si mě nespletou s obžalovanou.“

„Nejsi náhodou moc cynická?“ zeptal se Andrew.

„Řekni mi, že se pletu,“ reagovala Ameerah prudce. Andrew zvedl ruce, že se vzdává.

„A to znamená, že se máme chovat stejně hnusně jako ti chlapi?“ zeptala se Nory.

„No, mě už nebaví být ta lepší. Proč mají být ženské vždycky dospělé a jít příkladem? Chci stejné právo na předsudky.“

„No, předsudky nepředsudky, pokud – hypoteticky – pojedu na tu oslavu, budu tam jediná bez partnera. Jako páté kolo u vozu.“

„Ty si nevystačíš sama?“ povytáhl Andrew obočí. „Potřebuješ mít vedle sebe mužského, aby ses cítila úplná?“

„Jistěže ne!“ rozhořčila se Nory.

„Tak by ti nemělo vadit jet sama.“ Vítězně se usmál.

„Dělám si starosti o krámek.“ Drobná lež.

Andrew, který už opustil své místo po boku Ameerah a začal přerovnávat knížky v dětské sekci, se obrátil s rukama na bocích.

„A já jsem vosk?“ zeptal se dotčeně.

„Andrewe, ty přece víš, jak to tu vypadá kolem Vánoc. Nemůžu tě nechat, abys to zvládal sám.“

„Řeknu Sebovi. Už nám tu vypomáhal.“

„A co Matilda?“

„No, ta samozřejmě půjde taky. Můžeme ji nosit na střídačku. Moc ráda má kolem sebe oba rodiče celý den.“

„Jako by to děcko už tak nebylo dost rozmazlený,“ poznamenala Ameerah.

„Jak se dá rozmazlit čtyřměsíční mimino?“ nechápal Andrew. „To chce jenom objímat, lásku a nakrmit. Vlastně stejně jako každý člověk.“

„Já svoje rodiče viděla jenom na svatbách a na pohřbech – a neuškodilo mi to,“ zabručela pochmurně Ameerah.

„K tomu nemám co dodat, slavný soude,“ poznamenal Andrew a podíval se na ni úkosem.

Ameerah žila na internátu v Braddon-Hartmeadu od svých jedenácti let a předtím ji vychovávala chůva. Moc nepřeháněla ve svém líčení toho, jak málo času trávila v dětství s rodiči. Naproti tomu Elinor měla rodinu ve vesnici hned pod kopcem, nedaleko školy, takže byla na internátu vždy jen od pondělka do pátku.

„A co Mugwort?“ vzpomněla si Nory.

Mugwort byla její kočka. Měla sedmnáct let a jen tři nohy, o jednu přišla na toulkách při srážce s kolem dovažkové služby přede dvěma roky. Pak se moudře rozhodla, že se raději stane kočkou domácí.

Andrew přešel místnost a položil jí ruku na paži. „Nory,“ řekl důrazně, „my se o Mugworta postaráme. Není s ním žádná práce a u nás už to zná. Jeď a pobav se. Tvůj obchod a tvoje kočka to zvládnou.“

„Andrewe, to je od tebe fakt moc hezké, ale máš toho i tak dost – vážně si nepotřebuješ ještě nastěhovat do bytu přestárlého kočičího mrzáka.“

„Na celý prosinec k nám přijede Sebova máma. Co je proti tomu jedna mrzutá kočka?“

Ameerah si protáhla dlouhé nohy a boty jí zavrzaly.
„To bysme měli,“ konstatovala. „Všechny tvoje pitomý protesty byly spláchnuty. Jedeš!“

Právnička Ameerah nebyla zvyklá prohrávat své kauzy.

„A co Guy?“ zeptala se Elinor.

„Co je s ním?“

„Víš co.“

Ameerah si přehnaně povzdechla a podívala se na své dokonale upravené nehty.

„No, jistěže tam bude. Ať se ti to líbí, nebo ne, patří k nám. Budu ti sloužit jako lidský štít, Nory, a on si ušetří slizký vtipy, bude tam mít manželku.“

„Jak se můžu podívat Camille do očí? Shořím hanbou, sotva se na ni kouknu.“

„Tys nevěděla, že je ženatý, takže to není tvoje ostuda. Kdyby měl někdo shořet, je to Guy. A stejně už je to pět let,“ odbyla to Ameerah.

„To je jedno. Není to o nic menší cizoložství, i když uplynula nějaká doba.“

„Já ti jenom říkám, že to vzala voda, je to v trapu. Nikdo si na to nevzpomene. A i kdyby, těžko o tom budou mluvit před jeho ženou.“

Elinor moc dobře věděla, že si to staří kamarádi pamatují stejně dobře jako ona.

Stalo se to po Tristanově pohřbu. Stará parta si po obřadu pronajala statek na prodloužený víkend. Popíjelo se a vzpomínalo a přísahalo se věrné přátelství. Nechyběly slzy a rozjímání, ale ani smích. Brzo ráno v neděli, po spoustě vína a se srdci ztěžklými starými vzpomínkami, se Guy a Elinor dopotáceli do její ložnice a stalo se nevyhnutelné. Několikrát. Teprve když sešli dolů na snídani, celí v rozpacích a rozzáření dozvuky šesti hodin sexu, prozradil jí Charles, že je Guy

ženatý a má dvě děti, ještě ani ne pětileté. Od té doby se mu narodilo další.

„Pořád se mi nechce věřit, že jste mě nikdo nezastavil.“ Elinor naplnilo ponížení, sotva si na to vzpomněla.

„Nikdo nevěděl, že se chystáte na šukací maraton. A já taky nevěděla, že je ženatý. A když mi to Pippa odhalila, tak podle toho rámusu, jak čelo postele vráželo do zdi, bylo jasné, že Guy mezitím stačil odhalit tebe!“

Andrew se rozchechtal, až sebou Matilda škulba.

Elinor si zabořila hlavu do dlaní. „Ty jsi takový hulvát!“ zamumlala.

Ameerah pokračovala: „Nemohla jsem vám přece zaklepat na dveře, když jste byli v nejlepším, no ne? Chtěla jsem si tě druhý den vzít stranou a říct ti to, ale Charles mě předběhl. On byl odjakživa největší drbna.“

Nory a Guy nebyli jediní, kdo se ten víkend dal dohromady. Stalo se to i Jenně a Charlesovi a teď se budou brát. Bylo to zvláštní pomyšlení, že se jejich štěstí narodilo z takové tragédie. Našli by si cestu jeden ke druhému, nebýt Tristanovy smrti? Elinor zesmutněla, když na to myslela, a věděla, že Jenna se s tím potýká taky. Říkala, že se občas cítí provinile, že se jí život změnil díky Tristanově smrti. Do toho víkendu se beznadějně plácala mezi muži, snažila se nevidět jejich chyby a některého z nich si udržet. A pak znovu spatřila Charlese a najednou jako by všechno zapadlo na místo, jako by se do té doby jen snažila své předchozí partnery natěsnat do Charlesova obrysu.

Elinor by lhala, kdyby řekla, že neměla podobné myšlenky o Guyovi během jejich krátkého setkání. Mezi orgasmy fantazírovala o tom, že sudičky zkřížily jejich cesty z nějakého důvodu. Ale sudičky v tom samozřejmě prsty neměly, spíš měla Elinor podezření, že

Guy využil pomoc Priapa, řeckého boha s permanentní erekcí.

„No tak, řekni, že pojedeš, Nory, prosím. Můžu říct Devovi, ať s sebou vezme nějakého dalšího modela, ať si máš s čím hrát.“ Ameerah zacukala obočím a zamrkala na ni.

„Ne, díky. Slíbila jsem si, že končím s bezvýznamným sexem s hlupáky.“

„Fajn! Aspoň zůstane víc na mě. A už přestaň dělat drahoty a dej vědět Jenně, že na tu oslavu přijedeš.“

„Víš, že ona to nevzdá,“ domlouval Nory Andrew. „Kromě toho, letos jsi neměla pořádné volno. A vážně, proč by ses měla kvůli blbovi Guyovi připravit o týden v luxusu s nejstaršími kámoši? Proč bys mu ulehčovala život?“

„Jo!“ Ameerah zatleskala. „Andrew má pravdu. Je to vlastně boj proti patriarchátu. Ženy už moc dlouho omlouvají špatnosti mužských. Když na tu oslavu nepříjedeš, umožníš tomu cyklu systematického sexismu pokračovat. Nezapojuj se do problému, Elinor, zapoj se do řešení: strhni zdi patriarchálního vymývání mozků.“

Elinor to vzdala. Vůči argumentům jako vystřiženým ze soudní síně byla bezbranná. A proč by se vlastně měla krčit ve stínu jen proto, že Guy neudržel ptáka v kalhotách? Ona nikoho nepodvedla. Vzala tedy telefon a Ameerah jí hleděla přes rameno, když napsala Jenně, omluvila se za zpoždění a potvrdila, že v neděli přijede na celý týden.

Ještě celou hodinu potom se cítila rozhořčená a povzbuzená kamarádčíným proslovem. Pak se zase snesla dolů z výšin a vzpomněla si, že je od přírody nervák a že se právě upsala k týdnu na hradě, kde se bude muset vyhýbat Guyově ženě.

2. kapitola

Byla už tma, když Elinor zamykala dveře Chvilek štěstí. Pár okamžiků stála a skrz silné olovnaté sklo se dívala na jejich slavnostní výstavku. Nechali svítit světýlka a Otec Vánoc se houpal ve svém křesle. Hleděly na ni vánoční tituly: vydání *Vánoční koledy* ze třicátých let, zvlášť ohmataný výtisk duchařských povídek M. R. Jamese, ilustrované vydání *Louskáčka a myšiho krále* od E. T. Hoffmana a Tolkienovy *Dopisy od Otce Vánoc*. A její nejoblíbenější, klasické vydání *Ukradených Vánoc* ilustrované Arthurem Rackhamem – nevěděla, jestli by se s ním kdy dokázala rozloučit. Hádala se s Andrewem, jestli to dají do výlohy, a on vyhrál. Měl pravdu, samozřejmě, knize to tam slušelo, byla otevřená na stránce s Otcem Vánoc na saních mezi zasněženými střechami. Snad by mohla do dolního rohu nalepit štítek „Prodáno“, aby odradila potenciální kupce.

Pomalu si začínala zvykat na myšlenku, že stráví sedm dní na hradě plném průvanu se starými kamarády ze školy, a snad se i trochu těšit. Ameerah jí poslala zprávu, že vyjedou v neděli devětadvacátého ráno a cestou se zastaví na oběd v nějaké klidné hospůdce. Jenna trvala na tom, aby nikdo nepřijel dřív než ve tři

odpoledne, protože se chce nejprve seznámit s prostředím. Ve skutečnosti to znamenalo, že chce dát personálu najevo, že je nevěsta, a tudíž host číslo jedna a všechno má na povel.

Elinor se zachvěla, studený večerní vzduch se jí dral pod kabát. Shepherd Market byl dokonale malebný: ve všech výlohách zářila světýlka a lidé se hrnuli z hospod zabalení do šál, se studenými sklenicemi piva v rukou. Nory došla kousek cesty k italské restauraci, přitom mávala a volala „Sbohem“ na kolegy obchodníky, kteří už taky pro dnešek zavírali.

Otevřela dveře k Pepemu a hned ji zaplavila vůně česneku a rajčat.

„Elinor!“ zavolal Anthony z druhé strany plné restaurace.

Anthony byl majitel podniku U Pepeho a Elinor nikdy nepřestávala žasnout nad tím, jak smyslně zní její jméno v podání silného italského akcentu. Vře se na něj usmála a v břiše jí zakručelo, jak se tak prodírala mezi stoly se svíčkami k malému baru vzadu.

„Ahoj, Anthony,“ pozdravila ho a nechala se dramaticky políbit na obě tváře.

„Kdy si vezmeš některého mého syna, abys mi mohla začít říkat *papa*, hm?“

Elinor se zasmála. Tohle byla otřepaná rutina. Anthony vedl restauraci se svými dvěma syny: Anthonym juniorem, který řídil kuchyni, a Paulem, ten pracoval u baru. Oběma bylo hodně přes padesát. Anthony junior byl dvakrát rozvedený a Paul byl gay, ale pro Anthonyho seniora nic z toho nebylo překážkou, aby z Elinor „neudělali počestnou ženu“.

Anthony junior vyšel z kuchyně s hnědým papírovým pytlíkem, podal ho Elinor a taky ji políbil na obě tváře.

„Lasagne,“ řekl svým protáhlým londýnským akcentem. „A pořádná porce mámina tiramisu.“

„Hmm. Díky, Anthony. Peníze jsem už poslala na účet.“

Anthony junior mávl rukou, jako by placení pro něj bylo to poslední.

„Naše malá Elinor, ta vždycky jídá sama!“ prohlásil Anthony senior tak nahlas, aby to slyšeli všichni hosté. Pak ztlumil hlas do hlasitého šepotu a zamrkal na ni. „Víš, že bych ti dal náš nejlepší stůl pro dva, kdyby sis někdy chtěla přivést chlapa na večeři.“ Slovo „chlapa“ pronesl tak, jako by šlo o nějaké exotické stvoření. Elinor měla za to, že pro ni tomu tak možná je – ve svých čtyřiatřiceti letech si pomalu začínala připadat jako stará panna z románu Jane Austenové.

Rozloučila se, odešla z restaurace a pospíchala mezi dvěma budovami úzkou uličkou, která se pak rozšiřovala do slepé uličky plné popelnic na kolečkách, obřích poskládaných kartonových krabic a dalšího odpadu z obchodů a soukromých bytů v okolí. Po zdech se plazila železná požární schodiště a pach čistého prádla se nesl z ventilátorů ze společných prádelen v suterénech. Ve výklenku se skrývaly dveře temně fialové barvy, která se odlupovala a odhalovala předchozí modrý a tmavě červený nátěr. Na dveřích visel načančovaný vánoční věnec a v té ošuntělé uličce vypadal jaksi nepatřičně.

Elinor vešla a začala stoupat po schodech. Koberec byl ošlapaný, ale světle zelené stěny vyzdobili Etienne a Ross – lektoři malby na londýnské univerzitě – pnoucími se šlahouny a vistářiemi. Nory bydlela v pátém patře bez výtahu, ale nevadilo jí to. Pracovala tak blízko od domova, že ty schody byly jediný fyzický pohyb, jaký měla. Cestou minula na odpočívadlech

několik dveří. Ráda poslouchala zvuky a čichala vůně životů, které se odehrávaly za těmi dveřmi. Z bytu číslo sedm, kde žil řecký pár, se vždycky nesla vůně masa a zvuky telenovel. Z bytu číslo deset, od Anny a její ruské přítelkyně, pak škrobová vůně vařící se rýže a klasická hudba. O něco výš o sobě dávala slyšet Kia, nejnovější přírůstek do rodiny Neely a Jonase, přehlušila i sladoučké disneyovské melodie.

Elinor otočila klíčem v zámku, otevřela dveře a zjistila, že na ni Mugwort čeká. Nikdo by o tom kocourovi neřekl, že je bůhvíjaký krasavec, ale právě tím si ji v útulku získal. Odjakživa ji to přitahovalo ke slabším. Mugwort šel za ní do kuchyně, kde se odehrávalo mnohem méně vaření, než by kdy byla ochotná přiznat mámě. Nakrmila Mugworta a přesunula lasagne z hliníkové misky na talíř. Nalila si zbytek z láhve červeného vína, usadila se na pohovku a pustila televizi. To byla její večerní rutina. Později se pokusí udělat něco z účetnictví – což Andrew zítra opraví – a prohlédne si online aukce pozůstalostí, zjistí, jestli někdo z jejích kontaktů z vyklízecích služeb nemá nějaké knižní akvizice.

V posledních dvou letech s nikým nechodila déle než tři měsíce. Nevěděla, jestli se změnila ona, nebo muži na seznamkách, ale poslední dobou si s nikým nepadla do oka. Coby třicátnice byla v nejlepších flirtovacích letech, ale muži jejího věku a starší zřejmě chtěli někoho mladšího a ona nacházela jen málo příležitostí. Proč všichni muži ve věku pětatřicet až čtyřicet chtějí chodit s dvaadvacetiletými čerstvými absolventkami vysoké? Elinor byla dobrá partie – ztraceně dobrá! Měla vlastní živnost, zaměstnance (pravda, jen jednoho, ale i to se počítá), garsonku v centru Londýna. Byla sečtělá, inteligentní, pěkně stavěná, přiměřeně přitažlivá, nekuřačka (zapálila si leda po třech panácích)

a měla ráda sex. A nejenom to, byla v posteli vážně dobrá. Jak to, že nejde na dračku?

Zazvonil jí telefon.

„Ahoj, mami.“

„*Nazdar, zlato, co děláš?*“

„Večeřím a koukám na telku.“

„*To je fajn. Co máš?*“

„Lasagne?“

„*Domáci?*“

„Hmm.“

„*To je prima. Budeš nám je muset uvařit, až zase přijedeš.*“

„Hm, jasně, proč ne?“

„*Thomas říkal, že příští týden bude na hradě velká slavnost. To je ta akce těch tvých kamarádů?*“

„Ano. Jak o tom Thomas ví?“

„*Objednali si všechny možné květinové girlandy na schodiště a aranžmá na stoly, stovky květů a taky zeleně. Shelley dělá přesčas, ale víš, jak je to pro ni těžké, s těmi chlapci. Pamatuju si, jak jsem se snažila zvládnout vás dva a k tomu podnik, zvláště kolem Vánoc, se všemi těmi akcemi na hradě. Chtěla jsem si vzít před Vánocemi volno, ale není šance, s tímhle vším a ještě s našimi běžnými objednávkami. Thomasovi se zdálo, že to jméno na objednávce poznal – Pippa-něco, myslím. Ty ses s Pippou kamarádila, ne?*“

„Ano, to je moje kamarádka Pippa.“

Pippa měla práci, jaká uváděla Noryina otce do výtvy: byla domácí stylistka. Lidé s nehoráznými příjmy jí platili za to, že chodila k nim domů, tvořila květinová aranžmá do každého pokoje a obkládala skřínky těmi správnými *objet d'art*, aby vypadaly nenuceně elegantně. Nory nepřekvapovalo, že si Jenna najala kamarádku, aby „oblékla“ hrad. V běžném životě neměla

Jenna tolik peněz, aby si mohla dovolit platit stylistku domácnosti – i když měla takovou ctižádost do budoucna –, ale co se týče svatby, přitlačila na pilu.

„Budeš tam? Ten týden na hradě. Vím, že na svatbu přijedeš, ale nedošlo mi, že předtím bude ta oslava.“

„Nevěděla jsem, jestli se mi povede na tak dlouho přijet. Ale jak to vypadá, budu tam, ano.“

„To je skvělé! Musíš zajít za námi. Nemůžeš být tak blízko a nezajít nás navštívit, to bych nesnesla. Ameerah přijede taky?“

Elinori rodiče Ameerah „adoptovali“ hned její první rok v Braddon-Hartmeadu, když zjistili, že její rodiče budou na Vánoce na venkově a Ameerah zůstane přes svátky ve škole. Byly to první prázdniny z mnoha, kdy její rodiče nebyli k mání, a tak se začlenila do domácnosti Noelů. Její vztah s Noryinou rodinou byl mnohem méně komplikovaný než Noryin.

„Ano, Ameerah přijede taky.“

Máma přikryla mluvítko a začala něco říkat tátovi. Elinor čekala, napůl poslouchala, napůl sledovala starou epizodu *Vražd v Midsomeru*.

„Jakeu. Jakeu!... Víš co? Nory a Ameerah budou na té oslavě, co o ní mluvil Thomas... já vím... ano, řekla jsem jí, že nás musí přijít navštívit... Počkej, zeptám se. Táta chce vědět, jestli s sebou přivezeš některého toryovského kapitalistického přítele?“

Elinor protočila panenky. Podle táty byl každý muž, který pracoval v Londýně, toryovský kapitalista.

„Ne, řekni mu, ať se nebojí – tentokrát nebude žádný přítel.“

Elinor to už vzdala, přestala tátovi představovat své známosti. Otec byl hrdý příslušník pracující třídy, pocházel z Yorkshiru a bez ohledu na to, jak levicově smýšlející byli Elinori partneři, něco na nich vzdyc-

ky nevyhovovalo jeho standardům. I když se jejich politické názory s těmi otcovými snesly, debaty u večere se brzy proměnily v soupeření o to, kdo je víc dělnická třída. (Otec vždycky vyhrál.) Pokud se Elinor nevytasí s chlapíkem, který nakráčí do kuchyně se sekerou přes rameno a rukama mozolnatýma tak, že budou připomínat kůru stromu, na tátu to dojem neudělá.

„*Chceš, aby tě s Ameerah Thomas vyzvedl na stanici?*“

„Ne, díky, mami, poradíme si samy.“

Ameerah měla v garáži pod svým bytem v Mayfairu zbrusu nový Mini Countryman, moc nepoužívaný, protože parkování v centru Londýna byla noční můra a člověk se všude dostal rychleji podzemkou.

„*Dobře, zlato. Bude moc fajn tě vidět. A pak už to bude jen pár týdnů do Vánoc a uvidíme tě zase. To je paráda.*“

Londýn nebyl od vesničky v Hartmeadu vlakem ani dvě hodiny, ale co se mámy týkalo, jako by ležel v jiné zemi. Rodiče Nory navštěvovali málokdy, ale máma přitom pokaždé žasla nad tím, jak malý je její byteček a jak hrozný platí nájem.

„Taky vás moc ráda uvidím, mami.“

„*Řeknu Thomasovi, že měl s tou Pippou pravdu. Jackson přišel minulý týden o zub, řekl ti to Thomas?*“

„Hm, ne, neřekl. Shelley mi poslala fotku.“

Shelley byla její švagrová a jediná osoba, která dokázala jejího mrzouta bratra přimět k úsměvu. Nebo to možná bylo jinak, usmíval se na všechny ostatní a karbonění si schovával pro mladší sestru.

„*Už je vidět nový zoubek – a vypadá velký. Myslím, že bude mít předkus, jako jsi měla ty před těmi rovnátky. Vzpomínáš si, jak ti Thomas říkal Králík Bunny?*“

„Jo, mami, pamatuju.“

Občas jí tak říkal i dnes. Vztah Nory s bratrem byly stejným dílem láska a zášť. Byly doby, kdy si s tím druhým nevěděla rady.

„*Nebude to prima být zas společně se všemi starými kamarády, zlato?*“ rozplývala se máma. „*No, ne se všemi, ale víš, jak to myslím,*“ dodala.

Elinor věděla. Zajela pohledem k zarámované fotce na okenním parapetu. Snímek z oslavy úplně posledního dne školy. Osm usmívajících se mladých tváří, nadšených z toho, že vstupují do nové kapitoly života. Tristan seděl mezi Nory a Pippou na piknikové dece, zlehka je objímal kolem ramen. Smál se. Byl šťastný. Elinor počkala, až pomine známá bolest, a usmála se na obrázek.

„*No, každopádně,*“ pokračovala máma, „*už budu končit. Na trojce začne Vera. Pozdravuj ode mě Andrewa. Mám tě ráda.*“

„Taky tě mám ráda, mami. Ahoj.“

Tristan byl kamarád se všemi, ve škole mu připadla role usmiřovače. V partě bylo pár silných povah a ještě větších eg, ale Tristan dokázal zklidnit zapálené situace. Nikoho nepřekvapilo, že se chtěl stát lékařem, protože jeho matka byla chirurg a táta specialista na problémy plodnosti, takže to měl v DNA.

Zažíval vzestupy a pády, ale tak prostě Tristan fungoval. Celé měsíce byl v pořádku a pak se snesl mrak a jemu chvíli trvalo, než se zpod něj vymanil. Nikdo z nich nečekal, že se mu to jednoho dne už nepodaří.

Tristan říkával, že je oblíbený klient svého terapeuta, protože se zaručeně zase vrátí. Když ho Elinor viděla naposled, bylo to nedlouho po jeho pracovním pobytu v nemocnici v Nairobi. Narazili na sebe úplně

náhodou v Soho v obchodě s gramodeskami. Zašli na kávu, ze které se stal oběd, načež oba zrušili plány na večer a dali si spolu večeři poblíž Leicester Square. Tristan působil dobře – líp než dobře. Tvrdil, že mu terapie vážně pomáhá.

Vlastně se víc on strachoval o ni. Zápasila se životem od té doby, co se přestěhovala do Londýna. Škola a univerzita působily jako bezpečná síť, na těch místech byla vždycky obklopená lidmi. Teď se přátelé rozprchli do světa, začali si budovat kariéry a Elinor se v tom velkém širém světě cítila osamělejší, než čekala. Připadalo jí, jako by dospělost nezvládala, zatímco, viděno optikou sociálních sítí, její staří přátelé v ní plavali jako ryby ve vodě.

Získala dobrou práci v reklamní agentuře, ale připadalo jí, že ztrácí půdu pod nohama. Pojila se s tím spousta klábosení, spousta odpoledních a večerních popíjení s klienty a Nory zjistila, že tou osobou, jaká se od ní čekala, se snáz stane po pár skleničkách. Dodávalo jí to potřebnou jistotu, aby byla schopna uzavřít dohody – zbavovalo ji to nervozity. Plachá, nervózní, vážná Nory byla méně výkonná než Nory po třech sklenkách vína. Ale to v ní jen posilovalo pocit, že je podvodnice. Pokud je v práci dobrá jen po dávce pinotu grigio, počítá se to vůbec?

„Co se to s tebou děje? Kde je stará Nory?“ ptal se Tristan, poté co do sebe nalila další sklenku. „Tohle nejsi ty.“

„Snažím se být dynamičtější.“

„Měl jsem tě rád takovou, jaká jsi byla předtím.“

„Potřebovala jsem změnu, víš? Vždycky jsem oproti vám byla venkovský balík.“

„Proč se s někým srovnáváš? Nikdy to nebyla žádná soutěž.“

„Pro vás ne, ale vy jste nemuseli o nic soutěžit – už jste všechno měli.“

„Měla jsi spoustu věcí, co my ne.“

„Chceš mi dát přednášku na téma *v životě nejde jen o peníze*?“

Tristan se zasmál. „Asi ano.“

„Dobře, to беру. Ale tady to není o penězích. Což je dobře, protože pořád žádné nemám. Vy všichni si plachtíte životem a já dál plavu čubičku.“

Tristan se zase zasmál. „Tak ti to připadá? Tak já ti svěřím tajemství: všichni si cestu vymýšlíme v chodu. Jenom to umíme líp maskovat.“

„Ale vy jste se do toho narodili.“

„Do čeho?“

„Do úspěchu,“ odpověděla Nory. „Máte ho v genech. Všichni jste děti úspěšných lidí, od narození trénovaní k tomu, abyste jednou taky byli super úspěšní. Já na to prostě nemám.“

Dala si další doušek.

„Měli jsme náskok, to je všechno. Nory, jsi šťastná?“ Díval se na ni tím svým vážným způsobem, který okamžitě rozpustil všechny nesmysly. Tristan měl velké hnědé oči, nic jim neušlo – ani to, co člověk chtěl utajit –, a úsměv tak konejšivý, že by mu člověk svěřil vlastní život. Díky tomu byl zřejmě dobrý doktor. Měl husté hnědé vlasy, které vypadaly, jako by si je zkracoval nožem a vidličkou, a tak vysokou a hubenou postavu, že málokdy objevil košili, kdy by mu rukávy dosahovaly až k zápěstím. Ale i to mu nějak dodávalo na uvolněném šarmu.

„Nenávidím svou práci a moje práce nenávidí mě,“ zasmála se nevesele Nory. „Musím se vždycky napít, abych byla tím člověkem, co si myslí, že přijali.“

„Ty piješ v práci?“

„V kanceláři ne.“

„Pokud se potřebuješ opít, abys uzavřela kšeft, tak máš špatnou kariéru.“

„Povídej mi o tom! No a co ty? Co plánuješ dál?“

„Mám práci u Svatého Tomáše. Pár let tam budu sbírat zkušenosti, ušetřím si prachy a vrátím se zas do Afriky. Mám pocit, že mě tam fakt potřebují.“

Elinor se usmála. „Tys byl z nás všech vždycky nejlepší,“ řekla a myslela to vážně.

„Potřebuješ si dát pauzu,“ zamračil se Tristan. „Vážně. Jsi lepší, než si myslíš.“

„Ale ne, o mě si nemusíš dělat starost. Jsem na cestě k sebeobjevení,“ zasmála se.

„To se přeceňuje,“ zasmál se i on. A pak řekl vážněji: „Tohle se ti nebude líbit, Nory, ale ty nepotřebuješ nacházet sama sebe – ty už víš přesně, kdo jsi. Z nás všech jsi vždycky byla nejvíc sama sebou.“

„Páni, tak takhle jsem vám připadala?“

„Vždycky jsi věděla, co chceš, měla jsi naprosto pevný morální kompas.“

„A co když se mi nelíbí ta osoba, kterou jsem?“

„Tak se ji musíš naučit mít ráda, protože ať se ti to líbí, nebo ne, trčíš sama se sebou.“

„Ty se tou radou řídíš?“ zeptala se. Věděla, že pochopí, že naráží na jeho boj s depresí.

„Snažím se,“ odpověděl s úsměvem. „Každý den je učení!“

Strávili spolu hezký večer, smáli se starým časům a mluvili o budoucnosti. V tu chvíli by ji nenapadlo, že Tristan možná žádnou budoucnost nemá.

Na konci večera si slíbili, že se musí příště vidět dřív a že si zavolají. Ale nezavolali. Nebylo to úmyslné, prostě jim život přišel do cesty. Byli zaměstnaní lidé. Ne že by na něj nemyslela – to ano, a často, po-

dobně jako že potřebuje napsat babičce a převléct ložní prádlo –, byla to jedna z těch věcí, které si člověk umíní udělat hned zítra.

O necelý rok později jí zavolal Charles a řekl jí, že si Tristan vzal život. Nejdříve jí to vyrazilo dech. Pak tomu nechtěla věřit, tomu hroznému pocitu, že uvízla ve zlém snu a nemůže se probudit – to přece nemůže být pravda. A hned potom nastoupila lítost – proč jen mu nezavolala? Vážně měla tak napilno? Co bylo tak důležitého, že si za celý rok nenašla chvílku zavolat starému kamarádovi?

Během prvních několika týdnů po Tristanově smrti se parta zase semkla, smrskla se dohromady, a Elinor si uvědomila, že všichni cítí to samé. Každý si připadal příšerně provinilý. Pippa se s Tristanem neviděla pár let a Guy ještě déle. Jeremy se s ním sešel na sklenku pár měsíců po Elinor. Ameerah na něj narazila v metru a slíbili si, že se sejdou, ale nesešli. Všichni měli podobný příběh. Nebylo to jen s Tristanem, všichni mezi sebou ztratili kontakt, až na Elinor a Ameerah. Do pohřbu se Elinor viděla s Guyem naposled ten víkend po skončení školy. Jennu a Charlese nepotkala skoro pět let, Jennu vídala jen v televizi. Na Jeremyho narazila na knižním veletrhu asi tak tři roky před Tristanovou smrtí. Udržovala kontakt s Pippou, ale jen zřídka. Je fajn mít takový druh vztahu, kdy se dá navázat přesně tam, kde se přestalo, dokud jeden z vás nezmizí v puklinách těch propastí mezi tím. Od té doby, co ztratili Tristana, se všichni snažili udržovat kontakt, ale při napjatých rozvrzích to chce velkou životní událost, jako je svatba, aby se všichni sešli pod jednou střešou.

Působilo neskutečně, že si bývali tak blízcí, tak propojení na střední škole a dokonce i po celou vysokou,

a pak se najednou rozletěli do různých stran, jako semínka pampelišky ve větru.

Nejhorší z toho všeho – to, co Elinor vůbec nešlo do hlavy – bylo, že Tristan už není na světě. Nezáleželo na tom, že se nevidali, stačilo vědět, že někde je. A najednou nebyl. Už ho nikdy znovu neuvidí, ta možnost byla odejmuta z vesmíru. Bylo to skoro nesnesitelné. Jak může být něco tak konečné? Řekla vůbec Tristanovi, jak ho má ráda, když se naposled viděli? Nemohla si vzpomenout. Doufala, že to udělala. Věděla, že je od ní sobecké chtít tak úhledné zakončení, které by nezatěžovalo její svědomí. Tristan se nedokázal vypořádat s vlastními démony, nepotřebovala mu vnucovat ještě i ty svoje.

Kromě nevyhnutelného smutku jim Tristanova smrt přestavěla čas. Najednou nebylo nic takového jako „všechn čas na světě“. Nepobývali v hédonistickém stavu *carpe diem* – snad jen ten Noryin krátký románek s Guyem byla bezmyšlenkovitá reakce na pomíjivost života –, ale každý si svým vlastním způsobem začal více uvědomovat čas a jeho význam. Jenna a Charles skončili svůj víc než deset let se táhnoucí tanec koketování a odmítání a zasnoubili se. Ameerah si koupila byt. Pippa založila vlastní firmu. A Elinor odešla z dobře placené práce, kterou nenáviděla, a otevřela Chvilky štěstí. Všichni si slíbili, že už zůstanou v kontaktu. Kromě Guye Elinor po pohřbu všechny vídala nebo si s nimi psala víceméně pravidelně.

Tu noc ležela v posteli a čekala, až ji spánek zachrání z bludiště témat „měla jsem, mohla jsem“, do níž se neustále toulaly její myšlenky. Už to bylo dost dlouho, co ji naposledy zaplavovaly takové pocity, ale vědomí, že se brzy zas setká se všemi ostatními, je silně přivolavalo.

Uvažovala, jestli to Jenna cítí taky tak. Z celé party musela Tristanovu smrt prožívat nejkomplikovaněji právě ona. Byli pro sebe navzájem první láskou. Po celou školu se pořád rozcházeli a zase dávali dohromady. Když nastoupili na vysoké školy, bylo už to mezi nimi pryč a začínaly se rozhořívat jiskry mezi Jennou a Charlesem, ze kterých se nakonec stal plamen. Ale na první lásku člověk nikdy nezapomene. Vyhradí jí malý kousek svého srdce a doufá, že tam bude v bezpečí.

Pár týdnů po pohřbu se děvčata sešla na sklenku. Jenna se přiznala, že se cítí, jako by ztratila kousek sebe. Řekla, že ani nevěděla, že ten kousek existoval, dokud nezmizel. Tristan si ho odnesl s sebou.

A teď, o pět let později, si bere Charlese. Elinor měla za to, že každá akce začíná nějakým katalyzátorem.

V telefonu jí zavibrovala zpráva – někdo zřejmě taky nemůže spát. Natáhla se po mobilu, odloženém na hromádce knih u postele, z níž se stal provizorní noční stolek. Kdysi chodila s člověkem, který tvrdil, že v tak malém bytě není třeba mít tolik knih. Pak už si pochopitelně u ní ani neškrtil. Displej telefonu zeleně zářil ve tmě. Byla to zpráva od Jenny. Měla to tušit.

Ahoj. Jsem moc rada, ze přijdes na oslavu. Chapu, proc ses drzela zpatky, ale bez tebe by to vazne nebylo ono. At zije parta pro kazdou srandu! Pusu.

Elinořiny prsty se zastavily nad tlačítky.

Promin, ze jsem vahala. Tesim se na to – bude fajn se se vsemi videt. Pro kazdou srandu! Pusu.

Nebýt toho pitomce podvodníka Guye a jeho chudáka nic netušící manželky, nijak by si příjezd neroz-

mýšlela. Do hajzlu! Jak jenom mohla být tak pitomá? Tváře jí ve tmě zrudly.

Nezapomen si vzít něco nobl. Vecere budou v plne hradni parade z dvacatych let!

Elinor si hlasitě odfrkla do stropu. Nebyla ženská, která by vlastnila *něco nobl* – aspoň ne toho druhu, jaký měla na mysli Jenna. Na večírky, kam chodila, dokonale stačily dobré šaty z Primarku s výraznými doplňky. Nemohla ani využít rozsáhlou sbírku garderoby Ameerah, protože ta měla o tři čísla menší velikost. Bude se muset zeptat Andrewa. Jeho sestra Scarlett měla obchůdek s věcmi z druhé ruky a kromě prodeje některé kousky i půjčovala.

Elinor odepsala a doufala, že z toho nebude znát její zdráhavost.

To zní dobře. Zadné strachy – jsem pro. Bude fajn se zas jednou nastrojít. Už jsi nervozní?

Jeste ne. Na to mám moc práce. Magazin OK! tam posílá fotografa!

No jasně, pomyslela si Nory s úsměvem.

Bože muj!!! To je bomba, Jen, budeš nevěsta roku.

Haha, nerekla bych.

Nory se pro sebe zasmála. Jenna si to rozhodně myslěla.

Jenna hrála veterinářku v telenovele *Dny a noci*, odehrávající se ve venkovském Surrey, a ze všech sil se

tvářila, že nesnáší, když ji někdo pozná a chce se s ní vyfotit. Načítala audioknihy a rozhlasové hry a měla pár šteků ve filmech, ale na velké plátno se jí ještě pořádně proniknout nepodařilo. Ve svých čtyřiatřiceti letech věděla, že její šance na hlavní ženskou roli v nějakém trháku klesají s každým dnem.

„Nebude dlouho trvat,“ postěžovala si, když se naпослед sešly na oběd, „a začnou mi nabízet role matek. Nechci být matka. Chci být hlavní hrdinka!“

Vzhledem k tomu, že se pravděpodobnost telefonátu z Hollywoodu čím dál víc tenčila, nasměrovala Jenna pozornost k divadlu. Tvrdila: „V divadle má herečka delší životnost. Tam ji nevykopnou, sotva se jí objeví první vrásky kolem očí.“ Ne že by si Jenna musela dělat starost s vráskami kolem očí, nechávala si tvář vyhlazovat botoxem od svých sedmadvaceti. Elinor se někdy přistihla, že přeslechla, co Jenna řekla, protože se soustředila na její paralyzované čelo.

Odložila telefon zpátky na hromádku knih, obrátila se a přetáhla si deku přes hlavu. Zprávy od Jenny ji vytrhly z myšlenkového bludiště a konečně věděla, že dokáže usnout.

Bude to fajn, že se zase všichni sejdou. Kamarádi jí byli – většinou – drazí jako rodina. Od té doby, co si otevřela krámk, připadala si Nory víc ve své kůži. Našla své poslání a to jí přineslo vnitřní mír, který tak hledala po dvacítce. A i když si pořád nebyla jistá, jestli je už naplno dospělá – přijde to s věkem? S dětmi? S hypotékou? (mizivá šance) – nepřipadala si už, jako by byla opuštěná.

3. kapitola

„Skleničku na dobrou noc?“ zeptala se Ameerah, když se dostaly do bodu, kdy by se měly rozejít domů. Právě odešly z butiků s oblečením z druhé ruky, který vedla Andrewova sestra. Za slušnou cenu tam ukořistily pár večerních šatů pro Nory.

„Jasně.“ Na Nory stejně nečekalo nic než mrzutá kočka (po práci už zaskočila domů a nakrmila ji) a rozhodování ohledně balení: co si má člověk s sebou vzít na hrad v půlce zimy? Skončily v O'Malley, staré sešlé hospůdce poblíž Kensington Gardens, kterou objevily hned potom, co se přestěhovaly do Londýna, a která se od té doby stala jejich oblíbeným útočištěm. Posadily se k baru, daly si miskú buráků a sázely se, jakou píseň vyberou opilci shromáždění u jukeboxu.

„*Piano Man*,“ tipovala Ameerah.

„Rozhodně ne. Mají na čele napsáno *Fairytale of New York*.“

Čekaly. A samozřejmě, po chvíli naplnily tlumenně osvětlený lokál zvuky houslí a opilci začali tancem a zpěvem vzdávat příšerný hold Kirsty McCollové a Shanu MacGowanovi. Ameerah zavrtěla hlavou a rozesmála se. „No jo, vyhrála jsi. Co si dáš?“

„Malou sklenici châteauneuf, prosím.“
 „Malou?“
 „Je teprve středa.“
 „Srabe.“
 „Alkoholiku.“
 „Celibátnice.“
 „Auvajs,“ zaúpěla Nory. „To je rána pod pás.“
 „Musíš přestat hledat pana Dokonalého a trochu snížit nároky. Pobavit se. Nějakou šukačku na jednu noc.“
 „Pokud si pamatuješ, moje poslední šukačka na jednu noc nedopadla úplně dobře.“
 „Guy se nepočítá. Musí to být anonymní.“
 „Já nechci anonyma. Já chci... no, já vlastně nevím, co chci.“ Barman jí položil sklenici na tácek a Elinor se napila.
 „Neber všechno tak vážně. Koukni na mě: já se nemíním zamilovat do žádného barbínka. Je pro mě jenom fajn způsob, jak trávit čas.“
 „Co se stalo s barbínkem Allanem?“
 „To byl vyznavač teorie o ploché Zemi.“
 „Fakt?“
 „No, nejsem s nima pro jejich mozkový schopnosti, ale když už musí občas promluvit, nemusí to být katastrofa.“
 „To máš pravdu. A prověřila sis názory barbínka Deva?“
 „Jasně. Ten je pevně v táboře kulaté Země.“
 „No, tak to je fajn. Třeba má Jenna nějakého zhavého bratrance básníka, který hraje jazz a ve volných chvílích vyřezává ze dřeva zvířátka. Naše pohledy se střetnou nad teplým bufetovým stolem na svatbě, když se oba natáhneme po poslední smažené královské krevetě, a šíleně se do sebe zamilujeme,“ pronesla Nory zasněně.

„To jsou dost konkrétní požadavky. Vlastně přesný opak snížení nároků.“

„Tak jo, nemusí to být smažená královská kreveta. Klidně kuřecí křídýlko nebo minirolky.“

„To není přesně to, co myslím,“ zakabonila se Ameerah.

Mugwort už spal v nohách postele, když si do ní Elinor zalezla. Uvažovala, jak se kočka smíří s tím, že bude hrát druhé housle po dítěti, až jí panička odjede. Když ji Andrew se Sebem naposled hlídali, Matilda ještě nebyla na světě a Mugwort si zvykl na jejich kuřecí paštičky a večerní kartáčování kožichu. Ještě týden po návratu od nich byl absolutní primadona.

Elinor si povzdechla, přitáhla si na postel notebook, vybalancovala si ho na kolenou. Odkládala to celé týdny, ale už se tomu nemohla dál vyhýbat. Ťukla na svatební pozvánku a otevřela obávaný seznam svatebních darů.

Bylo to, jak čekala: šité na poměry peněženek pracháčů. Projela pohledem seznam. *Páni, kleště na spaghetti! To by šlo: kolik tak můžou stát? Pětadevadesát liber? Z čeho jsou, ze zlata? No dobře, a co podložka na lžici: sto dvacet pět liber za místo, kam se odloží lžíce? A tak to šlo dál a dál.*

Nakonec mezi zakázkovým vyřezávaným zahradním altánem a barem z ořechového dřeva ve stylu art deco objevila voňavou svíčku za osmdesát liber. Škubla sebou, když ťukla na „Koupit nyní“. Potěšilo ji, že všechny dary budou dodány přímo na domácí adresu ženicha a nevěsty, takže nezažije trapnou chvíli, kdy by kladla skromný dárek vedle bronzové sochy Eróse nebo lehátka potaženého čínským malovaným hedvábím.

bím. Představila si, jak rozhořčenou tirádu by otec přednesl na adresu těch zruďných elit.

Po práci v sobotu nechala Mugworta u Andrewa a Seba. Postarší kočka Matildu podezíravě očichala, usoudila, že je to snesitelná společnost, stulila se vedle ní a Seba na pohovce a nechala se tahat za uši.

„Kdy dorazí tvá máma?“ zeptala se Nory.

„V pondělí večer,“ odpověděl Seb. „Chtěl jsem ji vyzvednout na letišti, ale prý si vezme taxík. Nechce být *zátěž*.“ Trochu se zarazil, když to říkal. Vedle jeho mámy vypadala Mariah Carey jako nenáročná osoba.

„Už jsem málem hotový s ručním tkaním červeného koberce pro její příjezd,“ zašklebil se Andrew.

Sebova matka žila v Bostonu, kde vyrůstal i Seb. Antikvariát milovala. Když krámek viděla poprvé, vysloveně vyjekla „Bože svatý, viděl jsi někdy roztomilejší obchůdek?“, čímž si okamžitě získala Elinoriny sympatie. Navíc o ní řekla, že jí připomíná tmavovlasou Marilyn Monroe, a tím u ní stoupla v oblibě ještě víc. Kromě toho byla Elinor zvyklá na *složitě* povahy, koneckonců vyrostla se svým tátou.

„Vážně vám nevadí, že tu budete mít Mugworta?“

„Moje máma zbožňuje děti a kočky – nemůže se jich nabažit – a čím víc se bude věnovat jim, tím méně se zaměří na to, co je špatné se mnou.“

„Pořád se nesmířila s tím, že se Seb rozhodl pracovat na sebe,“ vysvětloval Andrew. „Těšila se, že se vysplhá na vršek korporátního žebříčku.“

„Chceš, aby jí můj táta vysvětlil, jak se plete?“ usmála se Nory.

„Nejsem si jistý, jestli by se moje matka a tvůj otec někdy měli ocitnout ve stejné místnosti.“

Mugwort si zřejmě pamatoval, že v téhle domácnosti ho krmili vařenými kuřecími prsíčky, a když se Elinor loučila, ani k ní nezvedl oči.

„Tohle bych jenom tak někomu nenavrhoval,“ řekl Andrew a přitáhl si ji na prahu do náruče. „Ale protože máš tu svou laťku na chlapy nastavenou tak hrozně vysoko, mám pocit, že je to na místě: sniž očekávání a zvýšíš šance, že najdeš lásku.“

„Co je to za radu? Já myslela, že jsi feministka.“

„Jsem feministka a taky realista. Vážně, Nory, na ten piedestal, co sis v duchu postavila, se nikdy nikdo nevydrápe. Dej chlapům možnost a otevři se příležitostem.“

„Chceš mi říct, abych těm kandidátům vykopala příkop?“

„Elinor Noelová, tvoje představa příkopu je pro spoustu lidí hvězdná výšina. Buď na pozoru. Je oficiálně známo, že spousta lidí potká své spřízněné duše na svatbách, a tohle bude velická svatba. Ten týden před ní prozkoumej vhodné příbuzné Charlese a Jenny, a až nadejde ten velký den, budeš mít plán akce připravený.“

„Ty vážně nechodíš moc mezi lidi, co?“

„Skoro nikdy. Minulý týden mě nadchlo, když jsem musel jít v devět večer do Co-opu pro dětský sirup proti kašli a plíny. Hezkých pár měsíců jsem si takhle do světa nevyrazil.“

Doma si Elinor zabalila zbytek oblečení na oslavu a svatbu na hradě Robinwood. Hrad i okolní pozemky dobře znala. Byla to svým způsobem součást jejího života, co jen si pamatovala. Její rodiče si nemohli dovolit dovolenou, a tak pobývala s nimi, když o prázdninách pracovali.